

MÉG LÁTTUNK HAVAT A KILIMANDZSÁRÓN! KIKUJUK ÉS KAFFERBIVALYOK KÖZT TANZÁNIÁBAN

Dr. Farkas György
(istvanlajosalapitvany@gmail.com)

Állítólag mindenki – gyermekkorában – tűzoltó, vagy katona akar lenni (lásd még József A.) esetleg mozdonyvezető. Ez utóbbi édesapám foglalkozása révén akár indokolt is lehetett volna, azonban én **AFRIKAVADÁSZ** akartam lenni (így, egyben leírva a naplómban) és minden megtakarított vagy megkeresett zsebpénzemen könyveket vásároltam és estébe nyúlóan olvastam Kittenberger Kálmán, Széchenyi Zsigmond és mások afrikai vadásztörténeteit, amelyekben mindig, visszavisszatérően felbukkant a Kilimandzsáró, ez a fenséges és hatalmas hegy, amely hófödte tetejével, gleccsereivel egy kissé szürreális az egyenlítői forráságban, de ha Afrikáról beszélünk, vagy felütünk egy képeskönyvet, mindig szembetalálkozunk vele megkerülhetetlenül. A hegy mágnese vonzott hosszú éveken keresztül, aztán amikor lehetőségem nyílt – mindenben hű társammal, feleségemmel együtt – eljutni oda és feljutni rá, már régen nem akartam vadászni, környezet és állatvédő vénákra tettem szert és szomorúan tapasztaltam testközelből a globális felmelegedés egyik leglátványosabb bizonyítékát a Kilimandzsáró havának rémisztő ütemű fogyását, de mi még láttuk....!

